

Má nejmilejší kniha

Markéta Pilátová ve svém druhém románu *Má nejmilejší kniha* čerpá i tentokrát z jihoamerické zkušenosti a v mimořádně napínavém příběhu téměř magického ražení nás ve směsi bájných motivů s až nepříjemně realistickým popisem jihoamerického prostředí – s jeho narkomafii a těžkou a nebezpečnou bídou bezbranných a přitom ozbrojených slumů – provede příběhem Hadího institutu a zejména jeho šéfa. Ten v ambiciózní vědecké pýše a posedlosti, která odmítá vnímat morální hranice, tvrdě a bezohledně kráčí za svými objevy, jež se mohou jiným jevit jako slepé uličky dějin, a přesto bezohledně zasahují do cizích životů. Autorka nás provede mnoha vrstvami vzdáleného světa na druhé polokouli – příběhem se vine nit nezdělané indiánky obdařené instinkty, které se vymykají ze zkušenosti vzdělanců, i okolní realitou otloukaných obyvatel slumů. Ukáže nám také, jak překvapivě a bolestivě se mohou drápy odporné části evropské historie zatínat do nepřipravených duší. Příběhem nás provádí tatér, který v šeherezádovském motivu při tetování opájí zákazníky vyprávěním a před světem schovaný ve svém skromném příbytku účtuje se svým svědomím. Nitky osudů se rafinovaně proplétají, až nakonec složí pestrý, magický a mimořádně poutavý koberec snů a skutečností.